

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Ježoviczovou v právní věci žalobce: **I.A.**, státní příslušnost Ukrajina, t.č. bytem PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 26.2.2010 č.j. OAM-1-892/VL-20-08-R2-2007, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 26.2.2010 č.j. OAM-1-892/VL-20-08-R2-2007 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán za objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je zejména snaha legalizovat si pobyt v České republice, kde došlo k jeho správnímu vyhoštění.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které v obecné a nekonkrétní podobě vytýkal žalovanému porušení jednotlivých ustanovení správního řádu (zákon č. 200/2004 Sb.), a to § 2 odst. 1, 4, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52, § 68 odst. 3 a § 12 písm. b/ zákona o azylu. Dále namítal nedodržení článku 8 odst. 2 písm. b/ Směrnice Rady 2005/85/ES (dále jen procedurální směrnice), článku

4 odst. 3 písm. a/ Směrnice Rady 2004/83/ES. Tvrdil dále, že nebyly naplněny důvody pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 1 písm. f/ zákona o azylu, a že mu měla být udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu. Dodal, že dle jeho názoru žalovaný nesprávně vyloučil soukromé osoby „z množiny původců pronásledování“, a že tedy jím tvrzené skutečnosti směřovaly k naplnění podmínek kautely ust. § 12 písm. b/ zákona o azylu. Odkazoval na judikáty Nejvyššího správního soudu a navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 19.3.2010 popíral oprávněnost žalobních námitek, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil citovaná ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a výpovědi žalobce, a na vydané rozhodnutí, včetně použitých informací o zemi původu žalobce, z nichž je zřejmé, že v průběhu správního řízení postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, stejně tak jako podmínky pro přiznání azylu za účelem sloučení rodiny podle ust. § 13 téhož zákona ani pro přiznání humanitárního azylu podle § 14 citovaného zákona. Žalovaný posoudil informace o zemi původu a výpovědi žalobce a nedošel k závěru, že v jeho případě byl dán důvod pro použití ust. § 14 zákona o azylu. Řádně se též vypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobcem, co se týče doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b, kdy neshledal, že v případě žalobce byly dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle těchto zákonných ustanovení. Nebylo prokázáno, že by byl pronásledován z azylově relevantních důvodů. Žalobce měl potíže se soukromými osobami, členy baptistické církve, kteří se pod pohrůžkou násilí snažili získat finanční pomoc od žalobce. V jednom případě kontaktoval policii, která jeho stížnost odmítla prošetřit pro nedostatek důkazů. Dále již tuto situaci neřešil, ačkoliv organizovaný zločin je na Ukrajině postihován a státní orgány vyvíjejí úsilí k jeho potlačení a kromě jiného má ukrajinský občan možnosti podat stížnost na nečinnost státních orgánů, čehož žalobce nevyužil, pokud se domníval, že mu státní orgány ve věci potíží se soukromými osobami nepomohly. Navrhoval proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 26.2.2010 č.j.OAM-1-892/VL-20-08-R2-2007, připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího, z rozsudku Krajského soudu v Ostravě č.j. 61Az 115/2007-23 ze dne 15.6.2009, a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s. ř. s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.), tedy ke dni 26.2.2010.

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce při pohovoru k žádosti dne 16.11.2007 uvedl, že svou vlast opustil 25.12.2004, když předtím pobýval v letech 1999 – 2002 v Portugalsku, kde pracoval. Po návratu na Ukrajinu jej požádali Baptisté o peníze pro svou církev. Postupně jim dával všechny své peníze, a když odmítl prodat byt své matky, vyhrožovali mu, že jej zabijí a budou pronásledovat jeho příbuzné. Asi v září 2003 nebo 2004 požádal o pomoc kriminální

policii, kde mu však řekli, že nemá žádné písemné důkazy. V České republice se zdržoval od 26.12.2004 a došlo k jeho správnímu vyhoštění.

Z předchozího rozhodnutí žalovaného ze dne 20.11.2007 č.j. OAM-1-892/VL-20-08-2007 bylo zjištěno, že žalobci byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu.

Z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15.6.2009 č.j. 61Az 115/2007-23 bylo zjištěno, že toto rozhodnutí bylo zrušeno pro vady řízení a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Z protokolu o doplňkovém pohovoru z 18.2.2010 bylo zjištěno, že žalobce přispíval ve své vlasti Baptistům částky různých hodnot. Domnívá se, že celkem jim tak vyplatil asi 1000 euro. Baptisté za ním chodili i domů a vyhrožovali mu, že musí prodat byt a peníze předat jejich církvi. V České republice měl platné vízum, avšak později už zde žil nelegálně. Vykonával zde pomocné práce, jelikož se musel podrobit několika operacím. Žádost podal také proto, že dne 13.10.2006 obdržel správní vyhoštění se zákazem vstupu na území ČR na dobu tří let. Do vlastnoručně psaného prohlášení žalobce uvedl, že žádá o azyl v České republice ze stejných důvodů, jak shora uvedeno.

Z lékařské zprávy Oblastní nemocnice v Kolíně, a.s. ze dne 12.2.2010 bylo zjištěno, že žalobce se podrobil resekci tenkého střeva pro ileus v roce 2008, dále šlo o břišní kýlu a zlomeninu levé paty.

Podle ust. § 12 zák. o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je buď to pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona, rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Podle odst. 2 téhož ustanovení rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny rozumí manžel azylanta, svobodné dítě azylanta, mladší 18 let, rodič azylanta mladšího 18 let nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 10.

Podle ustanovení § 14 citovaného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany

zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Podle odst.2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

V daném případě žalobce v průběhu celého správního řízení uváděl stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Těmito důvody byla snaha vyhnout se návratu na Ukrajinu, jelikož došlo k udělení správního vyhoštění. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z dostupných informací a zpráv o zemi původu žalobce, a to z informace MZV, č.j. 97297/2008-LPTP ze dne 26.2.2009, k č.j. MV-77810-1/OAM-2008, Člověk v tísni – společnost při ČT, o. p. s., č.j. OAM-212/2005 ze dne 6.4.2005, zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států amerických z 11.3.2008 o dodržování lidských práv za rok 2007, zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států amerických z 25.2.2009 o dodržování lidských práv za rok 2008. Žádný z důvodů azylově relevantních žalobce totiž v průběhu správního řízení ani tohoto soudního řízení přezkumného neprokázal. Je zřejmé, že žalobce neopustil Ukrajinu z důvodu, že by zde byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ale ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání politických názorů. Nebyla shledána jako relevantní ani jeho žalobní námitka, že k zamítnutí jeho žádosti došlo dle § 16 odst. 1 písm. f/ jako zjevně nedůvodné, když žalovaný ve svém přezkoumávaném rozhodnutí se vypořádal se všemi kritérii, proč žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu. Důvodem pro udělení azylu nemůže být ani potřeba či přání žalobce legalizovat si svůj další pobyt na území České republiky, neboť tento problém řeší zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění, jehož institutu mohl žalobce využít, přičemž tyto instituty nelze nahrazovat podáním žádosti, resp. udělením mezinárodní ochrany. Není taktéž důvodná žalobcova žalobní námitka, že žalovaný porušil ust. § 14a) zákona o azylu, který umožňuje udělení tzv. doplňkové mezinárodní ochrany. Důvody žalobce nelze hodnotit jako nebezpečí vážné újmy ve smyslu odst. 2 citovaného zákonného ustanovení pro

udělení doplňkové mezinárodní ochrany. Závěrem krajský soud podotýká, že údajné porušení citovaných ustanovení správního řádu žalovaným byly žalobcem uvedeny v žalobě pouze v obecné podobě a krajský soud se jimi proto blíže nezabýval.

Soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když žalobci podle shora cit. ustanovení § 12 zákona o azylu mezinárodní ochranu neudělil. Žalovaný také nepochybil v tom, že neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť pro udělení mezinárodní ochrany dle těchto zákonných ustanovení nebyly shledány žádné relevantní skutečnosti.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl. Ve věci soud rozhodoval bez ústního jednání za splnění podmínek ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 7.12.2012

**JUDr. Miroslava Ježoviczová
samosoudkyně**